

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ר"ן ו.

עין משפט
בר מצוה

בא א מיי פיי"ד מהל'
מעשה הקרצנות הל'
ח סמג עשין קפו:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[N] רש"י ד"ה דבריו
קיימין הוא דאמר חטאתי
יכו' האילן ואמר עלי דבריו
קיימין. נ"ב ע"י שו"ת
הרמ"ע מפאנו סי' כ"ו
בשאל על זה שהוא נגד
המשנה דמגלה פ"א
בשקלים וחולין ה ע"ב
לאין חטאת יזכר ויגדל:

תוספות

[illegible]

ומש"ה אמרי' מה מירות בהפלאה דהיינו הך הפלאה דקאמרי' דיות מירות בהפלאה ולאו מהך הפלא' גופה קאמרי' דאי הכי קרנ' ל"ל ובי מסיק אדעמינ' דעדיפי דיות מירות ממירות גופיה אלף הפלאה אחימתי קאמרי' דשייכא בידות והיינו שיהו הירות מופלאים ומפורשים. ומיהו לרצנן דפליגי התם עליה דר' טרפון ואמרי' דבמירות לא צריכא הפלאה ליכא הקיסא אלף הפלאה גופה דכתיבא במירות לידות בלמוד אחיא דבעי הפלאה ובי מקיש משום רבי טרפון נקט ליה דאע"ג דלדידיה הפלאה בידות לא כתיבא אחיא מהקיסא: ^א ורבה אמר לך כו' ע"כ לא קאמרי רבנן לא צענינ ידים מוכיחות אלא גבי גט דלין אדם מגרש אשת חזירו. הרשב"א ז"ל טעם לשון זה ואמר דלא דייק דרבה לא קאמר דלא ליבעו רבנן דידים מוכיחות אלא דקסברי דהנן ידים בגט מוכיחות יניהו משום דלין אדם מגרש אשת חזירו. ולי אחי שפיר דודאי הידים בעמנן אינן מוכיחות לפי שהלשון אינו מוכיח שיהא הוא מגרשה אלא שהענין מוכיח מצד עצמו שהיא מגרשה משום דלין אדם מגרש אשת חזירו ולפיכך אע"פ שהלשון אינו מוכיח מהני ואין לשם הספרים. ומדאמרין הכא טעמא דלין אדם מגרש אשת חזירו משמע דפולגמא דר"י ורבנן במינאי הוא דר' יהודה צעי מינאי ורבנן לא צעו וקשיא דבפ' המגרש (גיטין פה:) משמע דפולגמיהו אי צעי ודין אז לא צרני יהודה צעי ודין דלי לא קאמרין

דצדצורה מגרש לה ורצנן לא חיישי להכי ולאו קשיא היא ששמי סגויט הללו כל אחת מגלה על חזרתה דבתתי פליגי והכא מפרשין טעמא דפלוגמתייהו דמינאי והתם מפרשין טעמא דפלוגמתייהו בודין. ואיכא מ"ד דכיון דפליגי רצנן עליה דר' יהודה דמינאי ק"ל כרצנן דלא בעיא מינאי דיחיד ורצים הלכה כרבים ואע"ג דק"ל כרצא ידיים שאין מוכיחות לא הוויין ידיים הא אמרינן בסוגיין דאפילו לרצא בגט בעיא דמין בעיא דלא כפרק המגרש איבעי לן אי בעי ודין או לא דאפשר דמסתבר טעמיה דר' בודין ממאי דמסתבר בעינאי. ואיכא רצנן ודין משום דקצירי להו ידיים משום מוכיחות ויין דין (ו)אזנן משום דאין אדם מגרש אשת חזירו אלא משום ידיים שאין מוכיחות נמי מינאי: מיטיבי הרי הוא עלי וכו' טעמא דאמר עלי הוא דאסור הרי הוא הפקר קאמר כלומר דכלא עלי אפילו יד שאינו מוכיח דבוריה ואמר הרי עלי אסור. ומקשינן והא מפני שהוא יד לקרבן הרי הוא יד שכן דרך המתנדבים לומר הרי הוא קרבן ואפ"ה דוקא מר עלי וכו' אבל אמר הרי הוא שניהם אסורין. משום דכיון שאין מוכיחות מיטיבי הרי זו הטאה וכו' אע"פ שהוא מחויב הטאה ואשם לא אמר כיח מיהא הוי דכיון דמחויב הטאה הרי זו הטאתי קאמר: ואלא לימא דאמר אפי' כר' יהודה נהדר נמי ממאי דאמר' דרצא אפי' לרצנן: צעי

[illegible]

רד"אין אדם מגרש את אשם חבירו. דאי כתב רבי את מותרת לכל אדם
 משמע דלאשמו קאמר דאשת איניס דעלמא אינו מגרש ומוכחא מילתא
 ופספיר מגרש: **אבל בעלמא.** דאי אפשר למימר הכי צעין ידים
 מוכיחות: **אבל לא קאמר עלי לא.** דהרי הוא לא משמע כלום דצעין ידים
 מוכיחות: **אמר לך אביי.** לעולם לא
 דצעין ידים מוכיחות והכא היינו טעמא
 דהדאי לא אמר בלשון קרבן לא מיתסר
 דלדלמא הרי הוא הפקר קאמר
 דמוכיחות הוא להפקר או לזדקה: **והא**
מפני שהוא יד לקרבן קאמר. דאסור
 כקרבן ולא מניא אמרת ^(א) לזדקה או
 להפסקה הוה משמע: **אבל אמר רבי**
והוא. ולא אמר עלי שנייה אסורין
 דלא אמר עלי אלא הוא משמע
 דחבירו נמי אסור דה"ק הרי הוא
 כהקדש מה הקדש אסור לא אומר דבר
 נמי אסור: **אע"ג דהוא מחויב חטאת**
וואשם לאו כלום הוא. דלא אמר עלי.
 אלאמא צעין ידים מוכיחות: **אם הוא**
מחויב חטאת או אשם: דכיון
^(א) **קיימין.** ^(ב) הוא דאמר חטאתי אבל
 לא היה מחויב חטאת אינו כלום
 והואיל ולא אמר עלי שום אשם הרי זו
 מעלי חטאת אע"ג דלא היה מחויב
 אשם: **הואיל ואמר עלי דכיון קיימין:** הא
מני. הא צרייתא דאמרה לא אמר ולא
 כלום: **רבי יהודה הוה.** דאמר צעין
 ידים מוכיחות. ואנא דאמרי כרבנן
 דאמרי לא צעין ידים מוכיחות: **והא**
אמר אביי אנה דאמרי אפי' לר' יהודה.
 דלא ציי ידים מוכיחות אלא גבי גט
 אבל בעלמא לא והכי תאמר הכא ר' גט

יהודה היא: אלא [לימא] רבא דאמר כר' יהודה. דכיון דלדבי לא מתוך טעמא אליבא דר' יהודה לימא נמי דרבא לא מתוך טעמא אליבא דרבנן כדמתוך לעיל ויברי קאמר דיחידאה היא: לא לעולם רבא אפילו לרבנן. כדקאמרינן ע"כ לא קאמרי רבנן כו' דודאי רבנן סבירא להו צעלמא ידידי שזין מוכיחות לא הוויין ידי כרבא:

י

[illegible][illegible]

מה כמעט אלא נדע הלך לאמר כלום: הרי זו חטאתי. אם מחזיק חטאת בדבריו ק: הא מני ר' יהודה היא. לאמר לא הוין ידים: ליבא רבא דאמר ברבי יהודה. כי הוי לא קאמרי רבנן התם אלא משום דאין אדם מערש אשת חבירו. כלן משמע דמוכחין ליבא רבא דאמר בר' יהודה. דלמד דנפ

(א) חוספתא דתמורה פ"ג,
(ב) [בתוספתא] איתא
לגתמתי הרי זו לאשמי ועי'
בתוספות דחולין מא: ד"ה
[הוא], (ג) [שייך עוד לדף
בס"י איתא ודלא
הכרחא והיינו דלא כשטיא
דרכא דלעיל.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והא מפני וכו' ולא מצינא אחרת הוא ממשמע ללדקה או להפקר
הס"ד: (ב) ד"ה דבריו קיימין והוא: (ג) ד"ה אלא
לימאן רבא וכו' כדמתרץ
לעיל אלא בר' יהודה:

גליון הש"ס

גמ' אם היה מחויב דבריו
קיימין. עי' חולין מא ע"ב
מד"ה והא לא:

פירוש הרא"ש

[illegible]

בְּכִרְיֹתָם פָּרַק הַמִּצִּי אֶרֶץ
הַשְׁחֹמֵט לֹאשׁ אֲשֶׁר וְדָלִי שֶׁחַ
לֹא אָמַר בְּלוֹם. וְלֹא תֵלִין
דְּאָמַר כִּרְבִּי יְהוּדָה. לְכִין
דְּוָקָא רִבְנָן גְּמִי לֵל
בְּנִדְהָ וְלֹא נִתְכִּין לְאִסּוּר
לְגֹנוּ לְאִסּוּר כְּאִילוּ אָמַר חֲטִי
וְאִצִּי אֵלִיבֵּא דְרִבְנָן: עַד כֵּן